

Vem är en vaishnava?

Diktat av Svami Sadananda Dasa till
Vamandas i interneringslägret i Indien

Till svenska och © Kid Samuelsson 2011

Även den mest sympatiska iakttagare som inte är en vaishnava är förbryllad över de skenbara eller verkliga motsägelserna i vaishnavans liv, motsägelsen mellan förhållningsreglerna och hans faktiska uppträdande. Problemet är ganska komplicerat eftersom förklaringen måste skilja sig åt enligt graden av framsteg hos den individuella vaishnavan.

Emellertid finns det några saker som vaishnavas på alla nivåer har gemensamt: de tror respektive vet att deras yttre fysiska och mentala uppenbarelse och jagmedvetande inte är deras verkliga väsen. De känner respektive vet att de är aktörer med en viss skådespelares individuellt skiftande mask, kostym och uppträdande, och graden av deras framsteg bestäms av i vilken utsträckning de uppfattar sin individuella mänskliga natur som rollkostym och deras verkliga eviga natur som något helt annat, medan icke-vaishnavan identifierar sig med sin empiriska karaktär, dvs. han är bara skådespelare utan privatliv, omedveten om att han bara spelar en roll, dvs. hans roll är tvångsmässig och det finns ingen möjlighet att veta vad han verkligen är, såvida han inte är villig att veta det med alla de konsekvenser sådan kunskap för med sig.

Icke-vaishnavan behärskas fullständigt av den vilseledande aspekten av den bortslungande eller avledande aspekten av Krishnas kraft. Den får honom att tro att *han lever* – och han handlar under impulsen från sitt empiriska jag och påverkas till att tro sig själv vara det empiriska jagets jag under alla fysiska och mentala förändringar hos den *fysiska-mentala kroppen*, från födelse till födelse.

En person som bestämmer sig för att förverkliga sin *sanna* natur, även till priset av att offra sin empiriska fysiska-mentala gestalt, dvs. en person som vill bli en vaishnava, har alltså samma felaktiga intryck att han är en viss *människa* och påverkas av förändringarna i sin kropp, sitt sinne och sin omgivning, dvs. han lider i själva verket, men han tror att det kommer att upphöra så snart han har förverkligat vem han verkligen är. Han är medveten om det faktum att hans glädje och lidande är resultatet av hans egna handlingar och tankar under detta eller tidigare liv. Han vet också att han kommer att bli räddad ur den Gudomliga avledande och bortförande kraftens klor och fullkomligt vara under den Gudomliga kraftens attraherande, tilldragande vård så snart han är en verklig vaishnava.

En person *är* en vaishnava från det ögonblick han uppriktigt överlåter sig själv till Vishnus tjänst utan att förvänta sig någonting i gengäld, ingen förbättring av sitt fysiska-mentala tillstånd och sin omgivning, nu eller i någon framtid, utan snarare vara beredd att tjäna Sanningen på *Hans* villkor. Fastän Sanningen inte alls är

skyldig att besvara denna hållning är Krishna ändå alltid beredd att uppenbara sig Själv för honom i form av den Gudomlige Mästaren och Sin Egen kraft. Till den grad hans beredvillighet att tjäna Sanningen ökar, ex- och intensifieras, ingjuts mer och mer kraft att tjäna i honom, och gradvis börjar han uppskatta denna form av tjänande. Den bortslungande kraften upphör att påverka honom efter graden av fulländning i hans tjänande.

Hans tjänst bestäms av vaidhi-bhaktis föreskrifter, med stränga regler för hur han ska uppföra sig i det inre och yttre. Men dessa regler hindrar eller ska inte hindra eller lamslå hans initiativ till att tjäna. Det finns fortfarande fritt spelrum för hans initiativ och glädje- och kärleksfulla tjänande utöver hans plikter som nybörjare. Dessutom utför han inte sina plikter som en börda, utan med behag och glädje i tjänsten för den Älskade [Herren] som är tillfreds med hans tjänst och tar emot den. Som resultat av vidhi-bhakti kommer han erfara sin verkliga natur eller existens i form av en intuitiv glimt. Sedan vet han vem han verkligen är, han upphör att betrakta sin kropp och sitt sinne som det väsentliga i sin existens, ser dem bara som medel för sitt tjänande, och sig själv i sin verkliga personlighet som en förvaltare ansvarig för att hans kropp används på det rätta sättet, men utan att känna någon fruktan för vare sig död eller återfödelse.

Eftersom Krishna har tagit fullt ansvar för allt som rör hans liv, är det *Han* som bestämmer vad Han gör med hans liv, utifrån Hans synsätt. Krishna kanske låter honom fullfölja sitt tjänande genom den nuvarande kroppen eller så tar Han bort den *genast* eller *gradvis* (genom sjukdom). Bhaktan betraktar alla saker som avsedda för Krishnas tjänst och känner stor tillgivenhet för allt som används i den *direkta* tjänsten för Krishna, större än vad den vanliga icke-vaishnavan gör för sin egendom. På ett indirekt sätt tjänar allt Krishna, det finns ingenting som *inte* tjänar Honom, allt bidrar till Hans glädje, men de saker som används direkt i *Hans* tjänst är bhaktan speciellt *kära*. Men han betraktar sig själv som den minst lämpliga att tjäna och bara det faktum att hans kropp tillhör Krishna föranleder honom att sörja för dess behov, inte för att han känner någon bundenhet till den.

När väl hans atma eller *verkliga* personlighet är uppväckt förstår han själens, världens och Guds natur. Men den kunskapen är bara början på hans *verkliga* tjänst som atma-personlighet, och kunskapen om hans eget sanna *jag*, *Gud*, *Hans* lila och världen ökar oändligt, i intensitet och omfång, med den ökande *intimiteten* i hans seva. Det kommer aldrig till en punkt då Krishna och bhaktan är tillfredsställda därför att Guds och bhaktans bhavas är oändliga och aldrig uttöms vare sig i sin *tilltagande intensitet* eller i sin dynamik. När bhaktan blir mukta, dvs. när det inte längre finns *minsta* avvikning från Krishnas tjänst, är han en raganuga-bhakta som är bortom alla *de* regler som styr *formen* för hans *tjänande*. Han må fortsätta, alltid eller periodvis, att hålla sig till vaidhi-bhaktis föreskrifter, men han är inte på något sätt tvungen att göra det. Allt han gör, gör han för Krishnas skull, och därför är allting *fullkomligt* perfekt och heligt.

För att summera: icke-vaishnavan ska följa reglerna för daiva varnashrama-dharma eller samhällets etik och om han inte gör det får han erfara de sociala och metafysiska konsekvenserna av sitt dåliga beteende. Om han är lojal mot sitt eget jag *oavsett alla* konsekvenser och fullföljer sitt eget dharma, kan han vara säker på att han har fullbordat sitt liv och förberett sin framtida väg – dvs. en uppriktig

kriminell person har alltid chansen att svara på sadhuns röst och impuls, därför att han lever ett naturligt liv bortom hyckleri, medan den hycklande moralisten höljs av skenets slöja och fegheten att vara vad han är och han kan knappast bli berörd av någonting. Samhället må bestraffa en person som inte lever efter lagen men trots detta erhåller han någon sorts initial [prakata] sukriti [goda anlag, möjligheter]. Det *väsentliga* kriteriet för att bedöma en icke-vaishnava är hur långt han är beredd att vara åtminstone tolerant mot människor som verkligen lever ett andligt liv eller är beredd att hjälpa dem eller idka samvaro med dem. Icke-vaishnavan är en dåre. En icke-vaishnava [som är] a-vaishnava [negativ till vaishnavas] är kriminell. En icke-vaishnava [som är] pro-vaishnava [positiv till vaishnavas] förvärvar sukriti som kommer att hjälpa honom att bli en vaishnava i framtiden. Den senare ska uppmuntras och man ska fästa lite avseende vid hans uppenbara moraliska brister [jfr. Jaiva Dharma, kap. 8].

Den som vill bli en vaishnava är en verkligt vis människa. Hon ska uppmuntras till att bli en sådan och alla ansträngningar ska göras för att rikta hennes uppmärksamhet mot skönheten i Krishnas seva och sambandha-jnana. Gradvis väcks hennes intresse för seva och i motsvarande grad försvinner alla andra intressen tills hon uteslutande är intresserad av Krishna och Hans bhaktas. [...]